

Դանիելի գիրքը — քաանյութերորդ համար

Մեկ այլ գաղտնի երազ

Jeff Pippenger

2023-12-22

Նաբուգոդոնոսորի երկրորդ երազը նշանավորում է «վերջի ժամանակը», երբ երկրպագուների երկու դասեր կանչվում են գալու և քննելու 1798 թվականին բացված «գիտության աճը»: Այնուհետև Դանիելը նույնացվում է նաև որպես Բելթեշացար՝ այդպիսով նույնացնելով նրան որպես Աստծո ուխտյալ ժողովուրդ, որովհետև անվան փոփոխությունը մարգարեաբար նշանավորում է ուխտային հարաբերություն: Նաբուգոդոնոսորը ընդունեց, որ Դանիելն ուներ Սուրբ Հոգու ներկայությունը, և Դանիելի հետ ունեցած իր անցյալի փորձառության հիման վրա նա կարծում էր, թե «ոչ մի գաղտնիք» չէր անհանգստացնի Դանիելին, սակայն այս երազի գաղտնիքը անհանգստացրեց Դանիելին:

Ո՛վ Բելթեշասար, մոզերի իշխան, որովհետև գիտեմ, որ սուրբ աստվածների հոգին քո մեջ է, և ոչ մի գաղտնիք քեզ չի խռովեցնում, ասա՛ ինձ այն երազիս տեսիլքները, որ տեսա, և դրանց մեկնությունը: Այսպես էին իմ գլխի տեսիլքները իմ անկողնում. տեսնում էի, և ահա երկրի մեջտեղում մի ծառ կար, և նրա բարձրությունը մեծ էր: Ծառը աճեց և զորացավ, և նրա բարձրությունը հասավ մինչև երկինք, և նրա տեսքը՝ մինչև ամբողջ երկրի ծայրը: Նրա տերևները գեղեցիկ էին, և նրա պտուղը՝ առատ, և նրա մեջ կերակուր կար բոլորի համար. դաշտի գազանները նրա տակ ստվեր ունեին, և երկնքի թռչունները բնակվում էին նրա ճյուղերի վրա, և ամեն մարմին կերակրվում էր նրանից: Տեսնում էի իմ գլխի տեսիլքներում իմ անկողնի վրա, և ահա մի հսկիչ և մի սուրբ երկնքից իջավ: Նա բարձրաձայն աղաղակեց և այսպես ասաց. կտրե՛ք ծառը և հատե՛ք նրա ճյուղերը, թափե՛ք նրա տերևները և ցրե՛ք նրա պտուղը. թող գազանները հեռանան նրա տակից, և թռչունները՝ նրա ճյուղերից: Սակայն նրա արմատների կոճղը թողե՛ք երկրի մեջ, նույնիսկ երկաթի և պղնձի կապանքով՝ դաշտի փափուկ խոտի մեջ. և թող նա թրջվի երկնքի ցողով, և նրա բաժինը լինի գազանների հետ՝ երկրի խոտի մեջ: Թող նրա սիրտը փոխվի մարդկայինից, և գազանի սիրտ թող տրվի նրան, և թող յոթ ժամանակ անցնի նրա վրայով: Այս բանը հսկիչների վճռով է, և պահանջը՝ սրբերի խոսքով, որպեսզի ապրողները գիտենան, թե Բարձրալը տիրում է մարդկանց թագավորության վրա, և տալիս է այն ում որ կամենում է, և նրա վրա կանգնեցնում է մարդկանցից ամենաստորինին: Այս երազը ես՝ Նաբուգոդոնոսոր թագավորս, տեսա: Իսկ դու, ո՛վ Բելթեշասար, ասա՛ դրա մեկնությունը, որովհետև իմ թագավորության բոլոր իմաստունները ի վիճակի չեն ինձ հայտնի դարձնելու դրա մեկնությունը, բայց դու կարող ես, որովհետև սուրբ աստվածների հոգին քո մեջ է: Այն ժամանակ Դանիելը, որի անունը Բելթեշասար էր, մի ժամ ապշած մնաց, և նրա մտքերը խռովեցին նրան: Թագավորը խոսեց ու ասաց. Բելթեշասար, թող երազը կամ դրա մեկնությունը քեզ չխռովեցնի: Բելթեշասարը պատասխանեց ու ասաց. Տե՛ր իմ, երազը թող լինի քեզ ատողների համար, և դրա մեկնությունը՝ քո թշնամիների համար: Դանիել 4:9-19.

Դանիելը երազից և դրա մեկնությունից «խռովված» է, որովհետև նա կարող է հասկանալ, թե ինչպես Նաբուգոդոնոսորը կարող էր վիրավորվել այդ մեկնությունից, սակայն երբ Նաբուգոդոնոսորը նրան քաջալերում է խոսելու, Դանիելը Նաբուգոդոնոսորին փոխանցում է գալու դատաստանի մասին նախազգուշացում: Գալու դատաստանի մասին այս նախազգուշացումը խորհրդանշական է առաջին հրեշտակի նախազգուշացման համար, որը հասավ վախճանի ժամանակին՝ 1798 թվականին:

Այն ժամանակ Դանիելը, որի անունը Բաղտասար էր, մի ժամ ապշած մնաց, և նրա խորհուրդները խռովեցին նրան: Թագավորը խոսեց ու ասաց. «Բաղտասար, թող երազը կամ դրա մեկնությունը քեզ չխռովեցնի»: Բաղտասարը պատասխանեց ու ասաց. «Տե՛ր իմ, երազը թող լինի քեզ ատողների համար, և դրա մեկնությունը՝ քո թշնամիների համար»: Դանիել 4:19:

Դանիելը «մեկ ժամ ապշած» էր: «Ժամ»-ը Դանիելի գրքում «ժամ» բառի հանդիպող հինգ դեպքերից մեկն է, և այն Հին Կտակարանում այլ տեղ չի գտնվում: Այստեղ այն ներկայացնում է այն ժամանակահատվածը, երբ Դանիելը, ներկայացնելով գիտելիքի աճը հասկացող «իմաստուններին», պատրաստվում է տալու առաջին հրեշտակի նախազգուշացումը, որը հռչակում է քննիչ դատաստանի բացվելը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Դանիելի՝ երազի մեկնությունը ներառում է ոչ միայն գալիք դատաստանի հայտարարությունը, այլև Նաբուգոդոնոսորին ուղղված կոչը՝ դադարելու մեղքից, ինչը ներկայացնում է առաջին հրեշտակի հավիտենական ավետարանը: «Ժամ»-ը մարգարեաբար պիտի տեղադրվեր վախճանի ժամանակում՝ 1798 թվականին, երբ առաջին հրեշտակը մտավ պատմության մեջ: Առաջին հրեշտակը պատմության մեջ մտավ 1798 թվականին՝ Աստծո վրեժխնդրության «յոթ ժամանակների» ավարտին, որոնք բերվել էին հյուսիսային թագավորության վրա՝ սկսվելով մ.թ.ա. 723 թվականին:

Որովհետև սրանք վրեժխնդրության օրեր են, որպեսզի կատարվեն այն բոլոր բաները, որ գրված են: Բայց վա յ այն օրերին հղիներին և կաթնակեր տվողներին, որովհետև մեծ նեղություն պիտի լինի երկրի վրա և բարկություն՝ այս ժողովրդի վրա: Եվ նրանք սրի սայրով պիտի ընկնեն և գերի պիտի տարվեն բոլոր ազգերի մեջ, և Երուսաղեմը հեթանոսների կողմից պիտի ոտնակոխ լինի, մինչև որ հեթանոսների ժամանակները կատարվեն: Ղուկաս 21:22–24.

Նաբուգոդոնոսորը պետք է ապրեր գազանի սրտով Աստծո վրեժխնդրության ժամանակաշրջանի ընթացքում, որը բերվեց Իսրայելի հյուսիսային թագավորության վրա, որովհետև Նաբուգոդոնոսորը հյուսիսի թագավորն էր: Ղուկասը նույն այդ ժամանակաշրջանը նույնացնում է որպես «ժամանակներ» («հեթանոսների ժամանակները»)՝ հոգնակի թվով, երբ նշում է Երուսաղեմի ոտնակոխ լինելու ավարտի կետը:

Եվ նրանք պիտի ընկնեն սրի սայրից, և գերի պիտի տարվեն բոլոր ազգերի մեջ. և Երուսաղեմն հեթանոսների կողմից պիտի կոխկրտվի, մինչև որ հեթանոսների ժամանակները լրանան: Ղուկաս 21:24.

Հայտնության գրքում հեթանոսների՝ սրբաբանը և գործը կոխկրտելու ժամանակները պարզապես նշված էին որպես հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի, որովհետև դա պարզապես շեշտում էր պապական հալածանքի ժամանակահատվածը:

Բայց տաճարից դուրս եղած գավիթը դուրս թող և այն մի՛ չափիր, որովհետև այն տրված է հեթանոսներին. և նրանք սուրբ քաղաքը ոտնակոխ պիտի անեն քառասուններկու ամիս: Եվ Ես իշխանություն պիտի տամ Իմ երկու վկաներին, և նրանք մարգարեանան պիտի հազար երկու հարյուր վաթսուն օր՝ քուրձ հագած: Հայտնություն 11:2, 3.

Դանիելի կողմից Նաբուգոդոնոսորին տրված նախագգուշացման պատգամը ներկայացնում է գալիք դատաստանի նախագգուշացումը: Այդ նախագգուշացման պատգամի գալուստը խորհրդանշորեն տեղադրված է 1798 թվականին, երբ առաջին հրեշտակը եկավ՝ նախագգուշացնելու մոտեցող քննիչ դատաստանի մասին: Նաբուգոդոնոսորի վրա կանխապես դատաստանը տեղի ունեցավ չորրորդ գլխում «Ժամ» բառի երկրորդ կիրառության ժամանակ:

Այս ամենը եկավ Նաբուգոդոնոսոր թագավորի վրա: Տասներկու ամիսների վերջում նա շրջում էր Բաբելոնի թագավորության պալատում: Թագավորը խոսեց ու ասաց. «Մի թե սա չէ այն մեծ Բաբելոնը, որ ես եմ շինել թագավորության տան համար՝ իմ գործության հզորությամբ և իմ վեհության փառքի համար»: Մինչ խոսքը դեռ թագավորի բերանում էր, երկնքից ձայն ընկավ՝ ասելով. «Ո՛վ Նաբուգոդոնոսոր թագավոր, քեզ է ասվում. թագավորությունը հեռացել է քեզից: Եվ քեզ մարդկանց միջից պիտի վտարեն, և քո բնակությունը դաշտի գազանների հետ պիտի լինի. քեզ պիտի խոտ ուտեցնել ինչպես եզներին, և յոթ ժամանակ պիտի անցնի քո վրայով, մինչև որ իմանաս, թե Բարձրյալն է իշխում մարդկանց թագավորության վրա և այն տալիս է ում որ կամենում է»: Նույն ժամին այդ բանը կատարվեց Նաբուգոդոնոսորի վրա. և նա մարդկանց միջից վտարվեց, խոտ էր ուտում ինչպես եզները, և նրա մարմինը թրջվում էր երկնքի ցողով, մինչև նրա մազերը աճեցին արծիվների փետուրների պես, և նրա եղունգները՝ թռչունների մազիկների պես: Դանիել 4:28–33.

Կանխասացված դատաստանը վրա հասավ հենց այն «Ժամին», երբ Նաբուգոդոնոսորը իր սիրտը բարձրացրեց հպարտության: Կանխասացված քննական դատաստանը վրա հասավ, երբ սկսվեց Աստծո քննական դատաստանի «Ժամը»:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին Աստծո դատաստանի «Ժամը» առաջ բերեց երկրպագուների երկու դաս, որոնք Դանիելի տասներկուերորդ գլխում ներկայացված են որպես «իմաստուններ» և «ամբարիշտներ», և որոնք տասը կույսերի առակում ևս ներկայացված են որպես «իմաստուններ» կամ «հիմարներ», և որոնք նաև ներկայացված են որպես նրանք, ովքեր Ամբակումի երկրորդ գլխում հավատքով արդարացված էին՝ հակադրված նրանց, ովքեր դրսևորում էին այն նույն բնավորությունը, ինչ Նաբուգոդոնոսորը դրսևորեց այն «Ժամին», երբ նրա դատաստանը եկավ:

Ահա՛, նրա հոգին, որ գոռոզացել է, ուղիղ չէ նրա մեջ, բայց արդարը պիտի ապրի իր հավատքով: Ամբակում 2:4:

Երեք գծերից յուրաքանչյուրում եղած երկու դասերը դրսևորվեցին, երբ Նրա դատաստանի «Ժամը» հասավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, ինչն է ներկայացնում Նաբուգոդոնոսորի դատաստանի «Ժամը»: 1798 թվականը «յոթ ժամանակների» «առաջին» բարկության ավարտն էր, երբ պապականությունը դադարեց բարգավաճելուց, որովհետև նրան մահացու վերք հասցվեց:

Եվ թագավորը պիտի գործի իր կամքի համաձայն. և պիտի բարձրացնի իրեն ու պիտի մեծարե իրեն ամեն աստծուց վեր, և սքանչելի բաներ պիտի խոսի աստվածների Աստծու դեմ, և պիտի հաջողի, մինչև որ բարկությունը կատարվի, որովհետև ինչ որ որոշված է, պիտի կատարվի: Դանիել 11:36.

1844 թվականը «վերջին» գայրության ավարտն էր:

Եվ նա ասաց. «Ահա քեզ հայտնի պիտի դարձնեմ, թե ինչ պիտի լինի բարկության վերջին վախճանին, որովհետև նշանակված ժամանակին վախճանը պիտի լինի»: Դանիել 8:19:

«Ժամ» բառի առաջին գործածությունը, Դանիելի գրքի չորրորդ գլխում, ներկայացնում է 1798 թվականը, որը Իսրայելի հյուսիսային թագավորության դեմ Աստծո «յոթ ժամանակների» բարկության «առաջինի» վախճանն էր, առաջին հրեշտակի պատգամի գալուստը վախճանի ժամանակ, և Նաբուգոդոնոսորի «յոթ ժամանակների» ավարտը «օրերի վախճանին»:

«Ժամ» բառի երկրորդ կիրառությունը, Դանիելի չորրորդ գլխում, ներկայացնում է 1844 թվականը, որը Հուդայի հարավային թագավորության դեմ «յոթ ժամանակների» «վերջին» բարկության ավարտն էր: Այն նաև քննիչ դատաստանի գալուստն էր և Նաբուգոդոնոսորի անձնական դատաստանը:

Առաջին գլուխը ներկայացնում է երեքաստիճան փորձության գործընթացի պատմությունը և նշում է առաջին հրեշտակի պատգամի գորացումն 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Չորրորդ գլուխը ներկայացնում է առաջին հրեշտակի պատգամի հասնելը վախճանի ժամանակին՝ 1798 թվականին, և պետք է դրվի առաջին գլխի վրա: Չորրորդ գլուխը շեշտադրում է առաջին հրեշտակի պատգամը և նրա նախազգուշացումը մերձեցող դատաստանի մասին, և նշում է 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը և երրորդ հրեշտակի պատգամի հասնելը:

Միասնաբար դրանք ներկայացնում են ոչ միայն Ադվենտիզմի, այլև Միացյալ Նահանգների սկզբնավորությունը: Առաջինից մինչև երրորդ գլուխները նույնպես վերաբերում են Ադվենտիզմի ավարտի ժամանակի պատմությանը և Միացյալ Նահանգների վախճանին: Հինգերորդ գլուխը և նաև Բելշասարի վկայությունը ևս համընկնում են այդ առաջին երեք գլուխների հետ:

Առաջին գլուխը, չորրորդ գլխի հետ ներդաշնակությամբ, ներկայացնում է առաջին հրեշտակի շարժումը և այն պատմությունը, երբ Դանիելի գիրքը բացվեց վերջի ժամանակում՝ 1798 թվականին: Այդ ժամանակ բացված պատգամը խորհրդանշված է Ուլայ գետի տեսիլքով, որը ներկայացնում է Դանիելի յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ

գլուխներում պարունակվող գիտելիքի աճը:

Բաղշասար արքայի թագավորության երրորդ տարում մի տեսիլք երևաց ինձ՝
Դանիելիս, այն առաջինից հետո, որ ինձ էր երևացել: Եվ ես տեսիլքի մեջ տեսա. և
եղավ, երբ տեսա, որ գտնվում էի Շուշան ամրոցում, որ Եղամի գավառում է. և ես
տեսիլքի մեջ տեսա, և գտնվում էի Ուղայի գետի մոտ: Դանիել 8:1, 2.

Առաջինից մինչև երրորդ գլուխները, հինգերորդ գլխի հետ համապատասխանեցված,
ներկայացնում են երրորդ հրեշտակի շարժումը և այն պատմությունը, երբ Դանիելի
գիրքը բացվեց 1989 թվականին: Այն պատգամը, որ այն ժամանակ բացվեց,
խորհրդանշվում է Հիդդեկել գետի տեսիլքով, որը ներկայացնում է տասներորդ,
տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ գլուխներում պարունակված գիտության աճը:

Եվ առաջին ամսվա քսանչորսերորդ օրը, երբ ես մեծ գետի՝ Հիդդեկելի ափին էի:
Դանիել 10:4.

Հաջորդ հոդվածում կշարունակենք մեր քննությունը Նաբուգոդոնոսորի և Բաղասարի
գծի վերաբերյալ:

«Աստծո Խոսքի շատ ավելի սերտ ուսումնասիրության կարիք կա: Հատկապես
Դանիելն ու Հայտնությունը պետք է արժանանան այնպիսի ուշադրության,
ինչպիսին երբևէ չի եղել մեր գործի պատմության ընթացքում: Որոշ
ուղղություններով մենք կարող ենք ավելի քիչ խոսել հռոմեական իշխանության և
պապության վերաբերյալ, սակայն պետք է ուշադրություն հրավիրենք այն բանի
վրա, ինչ մարգարեները և առաքյալները գրել են Աստծո Հոգու ներշնչմամբ: Սուրբ
Հոգին այնպես է ձևավորել հանգամանքները թե՛ մարգարեության տրման մեջ, թե՛
պատկերված իրադարձությունների մեջ, որպեսզի սովորեցնի, որ մարդկային
գործոնը պետք է հեռու մնա տեսադաշտից, թաքնված լինի Քրիստոսի մեջ, իսկ
երկնքի Տեր Աստվածը և Նրա օրենքը պետք է բարձրացվեն:»

«Կարդացե՛ք Դանիելի գիրքը: Մանրամասնորեն վերհիշե՛ք այնտեղ ներկայացված
թագավորությունների պատմությունը: Ահա՛ նայեցեք պետական գործիչներին,
խորհուրդներին, հզոր բանակներին և տեսե՛ք, թե ինչպես Աստված գործեց՝
խոնարհեցնելու մարդկանց հպարտությունը և մարդկային փառքը փոշու մեջ դնելու
համար: Միայն Աստված է ներկայացված իբրև մեծ: Մարգարեի տեսիլքում երևում է,
թե ինչպես է Նա տապալում մի հզոր իշխանի և բարձրացնում մեկ ուրիշի: Նա
հայտնվում է որպես տիեզերքի Միապետը, որ պատրաստվում է հաստատելու Իր
հավիտենական թագավորությունը,— Հինավուրցը, կենդանի Աստվածը, ամենայն
իմաստության Աղբյուրը, ներկայի Տիրակալը, ապագայի Հայտնողը: Կարդացե՛ք և
հասկացե՛ք, թե որքան աղքատ, որքան սկզբ, որքան կարճատև, որքան մոլորվող,
որքան մեղավոր է մարդը, երբ իր անձը բարձրացնում է ունայնության դեպի:»

«Սուրբ Հոգին Եսայիայի միջոցով մեր ուշադրությունը ուղղում է դեպի Աստված՝
կենդանի Աստվածը, որպես ուշադրության գլխավոր առարկա՝ դեպի Աստված,
ինչպես Նա հայտնված է Քրիստոսում: «Որովհետև մեզ մանուկ ծնվեց, մեզ որդի
տրվեց. և իշխանությունը պիտի լինի Նրա ուսի վրա. և Նրա անունը պիտի կոչվի

Սքանչելի, Խորհրդական, Հզոր Աստված, Հավիտենական Հայր, Խաղաղության Իշխան» [Եսայիա 9:6]:»

«Այն լույսը, որ Դանիելը ստացավ անմիջապես Աստծուց, տրվեց հատկապես այս վերջին օրերի համար: Այն տեսիլքները, որ նա տեսավ Ուլայի և Հիդեկելի ափերին՝ Սենաարի մեծ գետերի մոտ, այժմ կատարման ընթացքի մեջ են, և բոլոր կանխագուշակված իրադարձությունները շուտով կկատարվեն:»

«Նկատի առեք հրեական ազգի դրությունը, երբ տրվեցին Դանիելի մարգարեությունները: Բսրայելացիները գերության մեջ էին, նրանց տաճարը կործանվել էր, տաճարային ծառայությունը՝ դադարեցված: Նրանց կրոնը կենտրոնացած էր զոհաբերական համակարգի արարողությունների վրա: Նրանք արտաքին ձևերը դարձրել էին ամենակարևորը, մինչդեռ կորցրել էին ճշմարիտ երկրպագության ոգին: Նրանց ծառայությունները ապականվել էին հեթանոսության ավանդություններով և գործելակերպերով, և զոհաբերական ծեսերի կատարման մեջ նրանք ստվերից այն կողմ՝ դեպի էությունը, չէին նայում: Նրանք չէին զանազանում Քրիստոսին՝ մարդկանց մեղքերի համար ճշմարիտ ընծան: Տերը գործեց, որպեսզի ժողովրդին մատնի գերության և դադարեցնի տաճարի ծառայությունները, որպեսզի արտաքին արարողությունները չդառնան նրանց կրոնի ամբողջական բովանդակությունը: Նրանց սկզբունքներն ու գործելակերպերը պետք է մաքրվեին հեթանոսությունից: Ծիսական ծառայությունը դադարեց, որպեսզի սրտի ծառայությունը վերակենդանանար: Արտաքին փառքը վերցվեց, որպեսզի հոգևորը հայտնվի»: Manuscript Releases, h. 16, 333, 334: